

Cartes

Receptes per a la crisi

David Arboix i Arús. Banyoles.

No són la solució ni de bon tros, si bé, el dia a dia, ens va deixant perletes que ajuden a veure les coses des d'una altra perspectiva, amb més optimisme, diria. Fa ben poc, una coneguda marca de begudes refrescants ens animava a tornar-nos bojós tot fent coses bones per als altres; sense anar més lluny, a què mateixa setmana, Messi -l'amo del futbol- ens feia la confiança que, en ocasió del recent premi rebut a Suïssa, havia felicitat el seu etern rival per la seva trajectòria enguany; i, entre moltes altres coses, destacaria encara les declaracions de l'Iniesta qui, deia en una entrevista, que sentia més satisfacció fent una assistència de gol que marcant-lo ell mateix. No estaria gens malament prendre'n nota si procuréssim també nosaltres regalar somriures a tots aquells que passen vora nostre; ben segur, que més d'un ho pot necessitar.

Per la consciència

Jesús Domingo Martínez. Girona.

Una societat secularitzada és una societat que per definició exclou de les eleccions públiques hipòtesis d'una certa transcendència religiosa o metafísica. I la conseqüència és que aquesta societat té sempre la temptació d'erigir en absolut coses que per naturalesa són relatives: les ideologies, la moda, les opinions individuals, les convencions socials, sense parlar del sinistre políticament correcte que nascut als Estats Units intenta imposar una nova forma de puritanisme...

Com permetre a la persona una protecció contra aquestes innumbrables pressions que vénen a limitar més o menys la seva llibertat, llibertat de pensar, d'expressar? Només conec una resposta, tornar a dir que dins d'aquesta persona existeix en la seva part més íntima, al cor, una cosa que precisament és més gran que la societat, un jo íntim on el creador parla la seva criatura, feta a la seva imatge, li diu el que vol, el que desitja, el que n'espera: consciència, no només del saber humà però també del saber de Déu.

Carretera de la vergonya... i més

joan enric carreras mercader.

Bellcaire d'Empordà.

Acabo de veure la notícia de la mort d'una noia a la carretera de Besençanó, i és evident que aquesta carretera per més qui hi facin sempre serà dolenta mentre no siguem capaços de saber reduir la velocitat i seguir les normes de no avançar en contínua. És una carretera en què en passar pel congost hi ha moltes zones humides, i quan a la mínima s'ha de fer una frenada brusca pot passar el pitjor... Però hem de recordar que quan van fer aquesta carretera, de cotxes com els actuals no n'hi havia. Som nosaltres que hauríem de saber el que portem entre mans. Tots els qui portem cotxes ho sabem, perquè hem tingut un munt de "moments tontos", però com en moltes coses de la vida no volem aprendre del perquè. Avui la velocitat, la reducció de temps en fer una distància i el no pensar què podria passar ens porta a aquestes situacions, he pogut veure moltes vegades, i sobretot al matí pels desplaçaments a la feina, la dèria d'anar amb el temps just. També he vist, que moltes persones mentre conduïxen aprofiten el temps per afaitar-se, pintar-se el ulls i maquillar-se, menjar-se un entrepà, repartidors que preparen els albars... i un munt de situacions que és per això que tenim moltes carreteres de la vergonya. I ja no parlo dels mòbils que penso que molta gent també els utilitza per dormir. Podreu veure un munt de vegades conductors consultant el correu pel mòbil, o buscant quelcom a Internet, i ja no parlo de fer trucades que és el més habitual, inclús enviar missatges, etc. etc. Penso que és realment per aquí que hem de buscar les solucions d'aquesta vergonya que ens està comportant la nostra actitud de menyspreu a la realitat del que comporta conduir un vehicle, si això ho entenguéssim les "vergonyes" no serien tantes.

Ni Renfe ni Adif, estan a l'alçada del TAV

JOSEP MARIA BOSCH. GIRONA.

Vull fer esment a la carta que fa uns dies publicava, sobre aquest assumpte el seu diari i que signava el Sr. Xavier Sánchez Salguero. He de dir que, des de la posada en servei del TAV he acudit, en tres ocasions diferents a l'Estació de Girona i, en totes elles, vaig poder constatar el que, de manera tan encertada, denunciava el Sr. Sánchez. Jo pensava -il·lús de mi- que la flamant nova estació tindria unes finestretes de venda de bitllets i un servei d'informació, com a mínim. Doncs, res d'això: tant la venda de bitllets com el servei d'informació són a l'estació vella. Però el servei continua essent el de sempre: de les cinc finestretes, només en funcionen dues: cues d'entre 15 i 20 persones a ca?da taquilla i, el que es més greu, al servei d'atenció al viatger, una sola persona atenent i 6 o 7, fóra, esperant. Més encara, la senyalització ens parla d'un pretès servei d'informació que, en acostar-se a l'objectiu, es converteix en servei d'atenció al client. És evident que això no es correspon, ni de bon tros, amb l'avenç que suposa el TAV i que permet que, encara que sigui amb 30 anys de retard, els gironins tinguem una situació ferroviària "com Déu mana". Dit d'una altra manera... el tren va per l'ample europeu i, els serveis, en canvi, continuen circulant per l'ample espanyol. Prego a ADIF que posi remei a aquesta situació amb la rapidesa que l'assumpte requereix. Si el trajecte a Barcelona dura, només, entorn els 30 minuts, no té cap sentit que n'haguem de perdre 15 més fent cua per comprar el bitllet.

Notes del cas Duran

Josep C. Vergés. Expulsat per Duran a petició de Pujol per denunciar la corrupció.

El director de Diari de Girona Jordi Xargayó, com sempre, l'encerta (Notes del cas Treball, 13 gener). Potser precisaria que no és el cas Treball ni el cas Turisme ni el cas Pallerols ni el cas sense imputar de Justícia (llavors en mans de la presidenta del Parlament Núria de Gispert!) ni tan sols el cas Unió, sinó el cas Duran. Jordi Xargayó ens recorda que Duran ho sabia tot i que Unió és un partit unipersonal.

L'expresident Pujol ha deixat molts crèduls decebut amb la seva defensa vergonyosa del corrupte presumpte innocent. Veig un mal futur per a CiU si el president Mas segueix callat com si no passés res. El seu soci acaba de declarar-se culpable davant el jutge de robar diners dels aturats i dels contribuents. S'ha de ser miserable! El secretari general de Convergència, Oriol Pujol fill, està a punt de ser imputat per corrupció. Vol seguir Mas lligat a Unió, el partit dels lladres i dels barruts? Si Duran no sabia res que dimiteixi per incompetent. Si té paraula, que dimiteixi com va prometre. I si no vol, que Artur Mas talli caps perquè quin futur tindrà amb els corruptes presumpte innocents Duran i Pujol?

Jordi Xargayó recorda que el canceller alemany Helmut Kohl va desviar diners per finançar el partit cristiademòcrata. La secretària general Angela Merkel va ser la primera a denunciar la corrupció exigint públicament que dimitís i avui ella mana al partit i Alemanya, per no dir Europa. Aquí passa exactament el contrari, manen els corruptes. Jo mateix vaig ser expulsat per denunciar al fiscal anticorrupció la corrupció de tots els homes de Duran. El llavors president de la Generalitat i de CiU, Jordi Pujol, va tenir la santa barra d'enviar la carta merkeliana signada per una dotzena de militants al seu soci Duran perquè els expulsés també. Pujol segueix defensant Duran. Li sembla bé que el seu partit robés als aturats i als contribuents? Que calcen del mateix peu?

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/01/15/cartes/599596.html?utm_source=rss